

til ikke at tænke paa det for ikke paany at blive et Bytte for Tvivlen.

Efteraaret var nu inde. Vildvinen blussede overalt paa Villamurene, og i Frederiksberg Have sejlede røde og gule Blade i de skyggemørke Kanaler. Per havde hurtig faaet Forkærlighed for dette stilfulde lille Parkanlæg, hvortil han fra sin Bolig kun havde godt et Hundrede Skridt. Navnlig holdt han af at gaa derinde i den tidlige Morgentime, naar der endnu kun var faa andre Spaserende. Høstnattens hele Friskhed slog ham da imøde fra de store, aabne Plæner, hvor Duggen laa rødmende over Græsset. Modsætningen mellem den Fred, der her omgav ham, og de Indtryk, han i sin Nyboderstid havde modtaget paa sine smaa, hastige Morgenture gennem Kastellet og paa Langelinje, var ham vel ikke altid helt bevidst men bidrog ikke desmindre til det Velbehag, han følte her. I Stedet for Hammerslagene fra Værfterne og Dampskibenes Stempelslag og Militærudrykninger med Musik og Trommehvirvler og al den anden Uro, som dengang havde hidset hans Fantasi, lød nu en fredelig Fuglesang i hans Øre, og tavse Svaner gled ham stille forbi paa sorte Vande med en Holdning og Mine som forgjorte Eventyrprinsesser.

Ogsaa det Liv, der paa andre Tider af Dagen rørte sig i Haven og paa Vejene deromkring, fjernede ham ved sin Egenart fra den Tid og de